

Markovics Anita: A Tépett Dombok titka

Lady Maryanne-et még G... félreeső városkájában ismertem meg 1867 tavaszán. A komoly, sőt néha komor hölgy a vidék úrnőinek körében jól ismert irodalmi szalont hívott életre és működtetett. Kastélya, a szépségéről és vadregényes angolparkjáról méltán híres Hafftington péntekenként rendszeresen helyet biztosított a hölgyek ama elfoglaltságának, amit az urak a kiszivárgott hírek alapján egyszerűen „női szeszélynek” ítélték; hiszen ki is vehetne komolyan egy olyan asztaltársaságot, ahol Hölderin és Nerval művei mellett egyformán megférnek a nép ajkáról fakadt koboldmesék és lidérechistóriák.

Egyszóval Lady Maryanne igen különös asszony hírében állt a vidéken, amit nem ellensúlyozott sem kortalan szépsége, sem vonásaira lágyan kiülő intelligenciája. Sőt, mindezen tulajdonságainak furcsa elegye miatt járta tán az a szóbeszéd a völgyet, miszerint ifjú korában nem talált magához való férjet, s ezért a bánat által hajtva költözött G... városkájába a messzi London pompája elől. Nem tudni, eljutottak-e valaha a pletykák a Lady fülébe, ám ha igen, annyi bizonyos, hogy ügyet sem vetett rájuk. Inkább érdekelte a lovaglás, a vidék bebarangolása, - és mi tagadás, az ópium, melyet az urak erős rosszallása ellenére, magányos kóborlásai alkalmával mindig magához vett, ezzel serkentve a képzeletét.

A következő történetet Sir Redcliff, a család jóbarátja mesélte el nekem két szivar között, a legteljesebb diszkréciómat kérve egy péntek esti szeánsz közepette, amikor a hölgyek irodalmi szalonja mögött becsukódott a vaskos tölgyfaajtó.

Történt egyszer, hogy a Lady sétájáról még napnyugta előtt sem tért haza. Két bátyja, Roland és Adam, és jómagam, aki azokban a hetekben épp náluk vendégeskedtem, néhány szolgálattal együtt már éppen fáklyás keresésre indultunk volna, amikor megpillantottuk a Lady sötét kendőbe burkolt alakját, amint félájultan üget haza, egészen előre dőlve kapaszkodott a telivér kantárjába. Nagy sürgés-forgás közepette leemeltük a lóról, majd bátyjai a szobájába vitték. Arcán elcsigázottság mutatkozott, vörös fűrtjei kontya alól kibomolva csapzottan tekergőztek alá nyakhajlatába. A levegőt nehezen és szaggatottan szedte, és miután az ammóniától kissé magához tért, látva, hogy otthon van, megnyugodott, majd felidézte számunkra a délután különös történetét.

„Mint rendesen, aznap is a Tépett Dombok felé vettem az irányt, bele-belefeledkezve az őszi lombok tarkaságába. Olykor leszálltam a lóról, s kedvemre térdig gázoltam a puha levélszőnyegbe, majd megunva azt, vad vágtaiba kezdtem. Az elsuhanó táj ilyenkor tízezer színben és alakban villózik el mellettem, - tudom, részben az ópium hatásának is köszönhető, - hiába is vetsz rám ilyen rosszálló pillantásokat, Adam! Tudniillik, ez az az idő, amikor nem csak feltöltődöm, de ihletet is merítek a következő estem témájához.

A mai lovaglásom alkalmával egy számomra eddig ismeretlen ösvényre tévedtem, mely a hűs erdő mélyére vitt. A lombok hűvös árnya jólesően simította arcomat, és a zsibongó madárscicsérgés egyre beljebb csalogatott. Egy tisztásra értem, amely két irányba felfelé sziklákba széledt szét, hágót formálva, amely mint két óvó tenyér, úgy zárta körbe a magasra nőtt füveket.

(Tudom, Roland, eszementnek tartasz, hogy idegen vidékeken egyedül kóborlok, de kérlek, most az egyszer ne szakíts félbe...)

Keresztül kaptattam hát a hágón, és a túloldalára érve a legnagyobb megrökönyödésemre egy város tárult a szemem elé, amelyben, utazgatásaim során szerzett tapasztalataim alapján nem volt nehéz felismernem Biarritz zsibongó kis kikötőjét, a Rue de Dumas-t és szemben vele a Boulevard de Napoléon-t. Tisztán emlékszem, a szembejövő arcokra, éppúgy, mint a kőházak óriás repedéseire vagy a kék zsalugáterek csapódó hangjára. Tisztában vagyok vele, hogy fizikai képtelenség, de ez bizony akkor is Biarritz városkája volt, méghozzá a helyi sajtó szerint 1736. augusztus 26-án....,

Jómagam és a két báty elkerekedett szemekkel néztünk össze, szemükből láttam, hogy a történeteket ők is a túlzott ópiumfogyasztás kontójára írják, azonban a Lady rosszálló pillantását látva, jobbnak láttuk ezt nem szóvá tenni, így folytatta elbeszélését.

„Mivel évekkal ezelőtt bátyáimmal már jártunk átutazóban Biarritz városkájában, bizonyosan felismertem a főtér épületeit. A kikötő felé vettem az irányt, ahol néhány fehérre mázolt fregatt és dingi lézengett, de jobbára csak ütött-kopott halászcsonakok ringtak a mólóhoz láncolt piszkos, foszladozó kötelek végén. Az egyik hajón a Hafftington nevet pillantottam meg. Gyorsjárású árbocos hajó lehetett, de nő lévén a tengerészet sosem érdekelt, így nem is sejtem a típusát. Még ha el is tudnék tekinteni attól a furcsa véletlentől, hogy a hajó az akkor még fel nem épült birtokom nevét viselte, akkor is oda kellett volna lépnem hozzá, hiszen szépsége

megbabonázó volt. Árbocai oly kecsesen törtek az ég felé, és törzsének íve oly áramvonalas volt, hogy e kettő együtt öntudatlanul vonzotta még a hozzá nem értő szemeket is.

Azonban ennél is különösebb volt a taton megpillantott férfi. Alakja oly ismerős, vékony és szikár, mint az égbe törő ciprusok. Homloka magas, szemei kifejezők, mélyen ülők, kissé talán vizenyősnek is mondhatnám azokat. Rövid, barna szakállt viselt. Ám a legkülönösebb az volt, amikor a kajütök homályából előtörő öblös hang hívására megfordult és lesietett a lépcsőn. - „Redcliff” - ezt zengte a hang.

Kíváncsiságom most már nem ismert határt, felkaptattam a pallón és a férfi után siettem, be egészen a kajütökig. A nagy meleg után jólesően csapott meg a hűvös levegő, még ha az állott és halszagú is volt. A kerek kis ablakokon bekukucskálva végül teljes bizonyossággal felismertem Redcliff barátunkat.

Léptek közelgő zajára lettem figyelmes, így hát rémülten sarkon fordultam a szemközti kabinba, majd fékevesztett szívdobogás közepette lerogytam a csapóajtó mellé.

Amint kissé magamhoz tértem, körbefuttattam tekintetem a kabin berendezésén. Meglehetősen puritán volt. Két padlóhoz rögzített szék állt az asztal mellett, balra egy bevetetlen ágy... Az asztalhoz lépve hajóleveleket pillantottam meg, mind Redcliff aláírásával volt ellátva.

Hajó neve: Haffington

Indulás: Portland, 1736 július 2.

Uticél: Biarritz, 1736 augusztus 26.

Rakomány: 8 tonna burgonya, 12 hordó puskaapor, 40 láda indiai kelme...

Kapitány: Samuel Redcliff

Döbbsenten néztem fel, miközben tekintetem megakadt egy, az asztal szélén heverő, több oldalú arany zsebórán.

Kinyitottam.

Az egyik oldalára Redcliff miniatűrízált portréja, míg a mások oldalon a sajátom volt festve. A hátoldalán vésett felirat... „Maryanne-től az ő szeretett hitvesének, Samuel-ének.

" Fogalmam sincs, mi módon kerültem haza. Homályosan emlékszem még, ahogyan kitámolyogtam a kabinból, és hű lovam hátára ültem. Aztán már csak a terjengő ammóniaszag ébresztett szobám falai között..."

Gondolhatja, megrökönyödésünk határtalan volt. Sietősen orvosért küldünk, hogy vizsgálja ki a Lady enyhén szólva is zavart elmeállapotát. Roland és Adam restelkedve és szabadkozva hívott félre, és bocsánatom kérték a Lady fantazmagóriái miatt. Továbbá alig egy éve tartó ismeretségünkre és barátságunkra való tekintetek arra kértek, felejtsem el a történeteket és soha, semmilyen körülmények között ne beszéljek róla senkinek.

A delíriumot mindannyian az ópium rovására írtuk. Alighanem a Lady felépülését követően, jó idő múlva meg is feledkeztünk volna a történetekről, ám a szobalány az úrnő ruházatából egy arany zsebórát és néhány régi hajólevelet kerített elő, amit élénk érdeklődésünk közepette tett élénk a dohányzóasztalra, az aznap reggeli el nem fogyasztott ópiumadag mellé...